

Kuřim, město 14 kilometrů severně od Brna, jsme doposud znaly jenom z rychlíku. Moravské finále skupin Konkursu Zahrady (14. - 15. dubna) bylo důvodem, proč město poprvé zvolit jako cílovou stanicí. Sledovaly jsme nedávné české finále (29. - 31.3) a tak se zde nabízelo srovnání úrovně vystupujících kapel z Moravy a Slovenska. Některé z nich jsme již dříve slyšely (Zahrada, Porta), nebo o nich četly, ale řadu z nich jsme neznaly vůbec.

A jaké jsme si odvezly dojmy? Než se tak trochu z rychlíku na některé formace podíváme, vyslovíme uznání všem kapelám, které pro zahrání čtyř konkursních písniček před Michalem Juppem Konečným přicestovaly i z větších dálek, aby se ucházely o postup na Zahradu nebo Folkovou růži. Po oba dny mluveným slovem spatra zasvěceně provázel organizátor kuřimské přehlídky Jiří moravský Brabec, se zvukem se zejména při mnohočlenných kapelách popral tým Saši Nagye. Trochu nás zarazilo uspořádání hlediště. Dlouhý předsednický stůl s bílými ubrusy, jak vystřížený z dávných přehrávacích zkoušek, v uctivé vzdálenosti od jeviště a za ním místa pro diváky. I když divák se jaksi nekonal a sedělo nás tam jen pár: Vašek Feštr, David Maroš, Pavel Rada, Inka Tognerová a pak několik příznivců právě vystupující kapely, která po odehrání svého bločku většinou zase odcestovala. Pokonkursní hovory Juppa s kapelami, tak jak to známe z pražských konkursů, se alespoň v sobotu nekonal.

Možná jsme trochu naivně očekávaly, že kapely z muzikálních krajů Moravy a Slovenska přivezou na konkurs písničky s melodiemi. Bylo jich pomálu, paradoxně nejvíce jich přivezla kapela z Prahy. Dočkaly jsme se spíše důrazu na rytmus, neboť východně od Čech má zřejmě zelenou folkrock s bicími. Pokud se vám zdá, že na Zhradě vystupuje hodně folkrockových skupin, patrně většinou pocházejí z moravského konkursu. Bohužel, způsob bubnování stíral rozdíly mezi formacemi a téměř je unifikoval, a forma folkrockových aranží zakrývala nedostatek obsahu. Nejlépe se bicím dařilo v bluesové sestavě Blues Angels z Olomouce, nebo ve výborně sehraném triu Pavel Helan a Kapela. V řadě sestav se objevil akordeon (asi je na Moravě zlevnili, jak žertovali moderátoři v minulých letech při pražské akordeonové expanzi), ale v aranžích se výrazně neprojevovaly, i když s pozoruhodnými výjimkami jsme se setkaly. Například s rockovými grify na akordeon tria Akustic Rauš či u skupiny Kosti, kde smysluplně dotvářel náladu písni. Zarazilo nás, jak často jsme viděly papíry s texty na stojáncích, či v rukou

Předsednický stůl

foto: Veronika Sovová ©

zpěváků. Dá se říct, že ti, kdo nečetli texty, byli výjimkou. Každý vstupující hrál toliko 4 písničky a to snad není tak moc na naučení se textů. Stejně písničky hrají přece kapely i na svých koncertech - snad ne i tam s texty v rukou zpěváků???

Zajímavá vystoupení i překvapení jsme pochopitelně slyšely, zmíníme se o nich podrobněji, ale celkově se dá říci, že jsme se originality a novátorství během dvoudenního konkursu nedočkaly. Moravané, nezlobte se na nás, není v tom žádný pragocentrismus, podobné dojmy z neznámých kapel jsme až na jednu výjimku (Bossorky) na českém konkursu získaly také. To je daň z poměrně slušného přehledu získaného častým navštěvováním koncertů našich žánrů.

Kapely, které alespoň jedna z nás už slyšela:

Pavel Helan a Kapela z Moravských Knínic. Pavel Helan byl pro mne (Džexna) objevem loňské písničkářské Zahrady, líbil se mi vtip i poetika textů, které vynikly ve střídém doprovodu jeho elektrické kytary a Krejčíkova klarinetu. V Kuřimi se milé i melodicky napadnuté písničky poněkud ztrácely v rockovém kabátě jinak výborného tria. Energicky a s elánem se představila folkrocková sestava

Do větru ze Svitav. V obsazení netradičně užívají trombón (Žabákův půlměsíc), jejich bloček vynikl pestrostí výběru ve vlastních skladbách v rozmanitých tanečních rytmech, dobře si poradili s velkým vokálem i sólovým zpěvem. Na scéně si své vystoupení užívali.

The Šútrs

z Přerova patří k představitelům pohodového trampského žánru. Zaujali vlakovkami a harmonikovými sóly Laca Benadika. Zpívali jako osadní sbor, poněkud nepatřičné se nám zdály texty v rukou jedné ze zpěvaček, u hlavního zpěváka Karla Jačka rušily vadné sykavky.

Blues Angels

z Olomouce vystříhli parádní bluesovou nálož, jejich recitál by na Zahradě mohl zalahodit alternativně naladěnému publiku.

Již spíše rocková **Rovnátk**a z Břeclavi ještě jako dívka úspěšně procházela soutěžemi, až si v roce 2003 dobyla vítězství i na Portě. V Kuřimi kapela celkem dobře šlapala, ovšem vybrané skladby naznačovaly určitou bezradnost v hledání repertoáru, písničky byly uměle natahované, navíc rušila i intonační nejistota u jedné ze zpěvaček. Skupina

Alib aba

z Olomouce oproti minulosti notně přitvrdila a ztratila tvář šedými variacemi na folkrock.

My3.avi

se nemohli pro pracovní zaneprázdněnost zúčastnit českého konkursu, a proto si domluvili náhradní vystoupení o postup v Kuřimi. S vypůjčeným hostujícím baskytaristou předvedli povedený, dramaturgicky dobře sestavený set. V textech inteligentní humor, pohrávají si s hudebními nápady a písničky jsou pak velice pestrobarevné. Jsou sví, na první poslech odlišní od produkce, kterou jsme slyšely zejména během soboty. Zaujali od prvních tónů vesmírného *Jupitera*

až po závěrečnou

Rozjedem se autem po polích

, aby pak pokud možno po dálnici stihli návrat do Prahy kvůli neodkladným aktivitám bicisty Honzy Výborného.

Slyšeno poprvé...

Vrkoč ze Vsetína, s Dušanem Trličíkem, v obsazení s klarinetem a malými bicími, také přinesl humor v textech svižných písniček, švih v rytmickém dixie. Jemně připomínali Ponožky pana Semtamťuka. Výborně jim slušel i valašský mužský sbor "Na paseky dobré" v poslední v nářečí směle zpívané písni. Velmi příjemné na poslech!

Akustik Rauš ze Zašové od Valmezu, instrumentálně perfektní trio s rockovým cítěním v obsazení bicí, kytara a akordeon vytvořilo spoustu muziky s náladou a plnou instrumentálních nápadů. Skvělé byly výše zmiňované rockové grify na akordeon ve valmezském blues

Hospoda

.

Kosti

z Prostějova - to bylo také něco. Akordeon hrál jak z partesu, nebyl použit jen jako podkres nálady, ale vytvářel melodii a kraloval zvuku kapely. Z celkového projevu byla vidět i cítit radost z hraní. V bloku písni s jednotící linkou se pánská sestava navíc vypořádala se ženskými. Nejprve muže opustila žena (rumba), pak on hledá jinou (latina), ale ani Božena není ta pravá (blues), a tak si nejlíp porozumí s rockerem Jardou Prckem.

Burana Orffchester

(Znojmo, Brno?) má 12 členů a jejich styl world music uvedl JmB jako "speed dechovka". Je asi velice náročné nazvučit takto obsáhlé hudební těleso. Zvukaři se to do konce bločku optimálně nepodařilo. Zpěvačka se sice velice snažila nám sdělit cosi, co měla na srdci, neměla však proti té hudební hradbě vůbec šanci. Balkánské dechno jim muzikantsky šlapalo, ale i oni zařadili do svého čtyřpísničkového vystoupení velice lacinou prvoplánovou satiru pa rúsky

Nas mnógo

.

Pass ze Zlína s mandolínou, další z folkrockových sestav. I tady bylo znát, že kapela je velice dobře sehraená, muzikanti jsou zkušení a "hrají spolu" a dokážou při hraní okamžitě reagovat. Hrají do lidí a umí zaujmout. Otázkou ale je, co vlastně hrají? Na popík moc tvrdý, na bigbít zase ne, jazz ani blues to není...tak do folku s tím? Ale poslouchali se dobře. Tancechtivé obecenstvo se určitě výborně odreaguje. **Za** ze Skalice, mladíci ze slovenského

Slovácka, hovořili slovensky, zpívali slovácky, lidový text oblékli do latinskoamerických rytmů a předvedli čistý "židličkový" folk. Snažili se o melodickou písničku, ale zatím ničím nevybočili z průměru.

Careta z Křenovic u Slavkova - v úvodní náborovce jsme slyšely, že budou hrát, co se do nás vejde, a jak všichni ví, že to bez nich nejde. Největším kladem kapely byla dobrá zpěvačka. A pak už to byl jen Kamelot, vliv jejich ranného období byl nepřeslechnutelný. Jen nevíme, proč byla v obsazení mandolína. Nejen, že byla dost mimo, ale ani do těch písniček neseseděla.

Trstenická stezka

ze Svitav - další folkrock, navíc s texty, ve kterých se snažili příliš moralizovat. Hudebně neurazili, slušný byl zpěv jediného zpěváka, ale ani nenadchli. Vsetínský

Dareband

ve vyšíváných košulenkách, s akordeonem i baskytarou, hraje vlastní tvorbu v duchu valašského folkloru, tradicionalistickou, chyběl jen cimbál. Čekaly jsme odvaz, ale marně. Teprve od třetí písně, kterou zpívala s kapelou zpěvačka, ožili i ostatní muzikanti. Bohužel ale jen ve zpěvu, hudebně to bylo stále "při zemi". O to větší překvapení nás čekalo ve chvíli, kdy s kapelou Vrkoč vystoupili hned dva z muzikantů Darebandu - houslista a baskytarista. Téhle kapele to skvěle hraje i zpívá, písničky s odpichem nenechají posluchače v klidu.

VB Orchestr z Brna předvedl "balkánskou" lidovou hudbu v autentické podobě. Muzikantsky, rytmicky i technikou zpěvu velice náročné vstoupení. Po této stránce asi jedno z nejnáročnějších. Ale jakoby se všechna ta snaha zdržela na jevišti a nesestoupila do hlediště. A to i tehdy, kdy byl před písní uveden český překlad textu.

Starý kůže z Hulína zanechal dojem plný rozpaků směsí folklóru moravského a keltského, projev stál a padal s výkonem sólové zpěvačky, které nebylo vůbec rozumět.

Pocity

z Brna, pokud chtěli vzbudit nějaké pocity, tak opět Kamelot.

Sanyland

z Bratislavy přijel v malé sestavě bez mandolinisty a perkusisty, trio v obsazení baskytara, kytara a elektrická kytara. Rozehrával svoje "opusy" do obsáhlých ploch, ze kterých vyčnívaly dobře hrané kytary.

Tajf

z Kremnice předvedl projev bez energie, který seděl na místě a nikam nesměřoval. Baskytarista falešně zpíval. Když chyběla melodie, obléklo se to do latino hávu. V prostřední písni

Medové motúzy

jakoby charakterizovali i své pojetí folku - motání v kruhu.

Haluza

Oslavany, další trampfolková swingující kapela s patrným vlivem Kamelotu. Intonačně nejistý zpěvák kopírující frázování Romana Horkého. Nejvíc ale vadila poněkud prvoplánová písnička o Viagře.

La Mesta

z Bruntálu hrála písničky typu ode všeho trochu, jakoby BG, irská či country music, v provedení plochém a prázdném.

Odjížděly jsme před koncem druhého dne. Na konkursu přítomný David Maroš nás ještě doplní:

Druhy dych z Trnavy hrál folkrock, který splynul s projevem mnohých jiných podobných kapel.

Karpatské Horké

ze Svätého Jura, to byla slovenská kapela na pomezí folklóru a folkrocku, zpěvačka měla příjemný alt.

A.M.Úlet

z Moravičan, tři muzikanti (baskytara+zpěv, houslistka+zpěv, kytarista+zpěv) zahráli velmi pěkné vystoupení, prakticky v minimálním obsazení udělali hodně muziky.

Lucrezia Borgia

ze Znojma hraje historizující folk s moderními i s dobovými nástroji. Vystupují v dobových kostýmech, i když zde byli v civilu.

HUKL

ze Zlechova, původně se jednalo o duo Hudec-Kloupar, později rozšířené o houslistu a kontrabasistu. Vzhledem k nemocem v kapele však vystoupili pouze dva z nich: kytarista a houslista, ale i tak v oslabené sestavě vystoupení stálo za to. Na repertoáru měli vlastní tvorbu i zhudebněnou báseň Bohuslava Reynka.

Honzíkova cesta

z Jihlavy, to byla minimalistická sestava: zpívající kytarista, zpěvačka +příčná flétna+djembe a baskytarista. Ve třech zahráli folk s nádechem etnické hudby.

Při posledních dvou účinkujících jsem si říkal, proč jim nikdo netleská. Tak jsem se otočil dozadu a zjistil jsem, že v sále se, včetně zvukaře, nachází pouze asi 8 osob. Je škoda, že poslední kapely musely hrát do téměř prázdného sálu. Zvláště, když jejich vystoupení bylo lepší a zajímavější, než vystoupení mnohých jiných kapel, které hrály předchozí den.